

در حمایت از مبارزات کارگران و بازنشستگان شرکت مخابرات

در تاریخ ۲۹ دی ۱۴۰۲ مانند هفته های پیشین، بازنشستگان شرکت مخابرات برای پس گرفتن حق و حقوق غصب شده خود با سردادن شعارهای "انگل زاده امریکاست، تورمش مال ماست" و "تا حق خود نگیریم از پا نمی نشینیم" راهی خیابانهای کشور شدند. آنها نیز مانند سایر بازنشستگان در بخش های دیگر جامعه به فقر و فلاکت کشیده شده، زیر بار دشواری تامین معیشت در شرایط گرانی و بالارفتن ساعتی قیمت کالاهای ضروری مثل دارو و مواد غذایی کمرشان خم شده و کارد به استخوانشان رسیده است. در شرایطی که در ایران غارت شده حتی شاغلین برای تامین مخارج بخور و نمیر زندگی با مشکلات روزمره زیادی مواجه اند بطوریکه اجبارا به شغل های دوم و سوم روی آورده اند تا بلکه بتوانند خود و خانواده هایشان را از گرسنگی نجات دهند و زنده بمانند روشن است که بازنشستگان در شرایط پیری و بیماری با حقوق های ناچیزی که می گیرند در چه وضع دردناکی قرار دارند.

به واقع هم که وضعیت بازنشستگان کشور از بقیه اقشار ستمدیده دردناکتر است. انسانهای رنج دیده ای که از پس سالیان دراز کار و زحمت ضمن پرداخت پول حق بیمه و مالیات به صندوق های ذخیره برای این روزهای خود، با این سن و سال، حال بجای استراحت و تفریح باید همه روزه با پلاکاردی در دست راهی خیابانها شوند و فریاد دادخواهی سرداده و بخشی از حق و حقوق و نتیجه زحمات سالیان خود را که به امانت گذاشته اند را طلب کنند! در میان خیل معترضین بازنشسته کشور، مبارزات و تجمعات اعتراضی بازنشستگان شرکت پردرآمد مخابرات از چشم گیری ویژه ای برخوردار است.

رژیم فاسد، دزد و غارتگر جمهوری اسلامی مانند ۴۶ سال گذشته بدون احساس شرم از موی سفید و دست و دل های خسته این انسانها که جوانی و زندگی خود را برای خدمت رسانی به جامعه و کشور مایه گذاشته اند بدون توجه به شکم های گرسنه آنان که به رغم داشتن بیماریهای مختلف در این سن و سال اجبارا به اعتراض برخاسته اند بی شرمانه از حل مشکلات آنان سر باز زده و هر روز با فریب و دروغ، و دادن وعده و وعیدهای غیر واقعی آنها را سر می دواند.

شرکت سهامی مخابرات ایران شرکت بزرگ و سود دهی بود که در سال پنجاه بنیان نهاده شد. موسسین اولیه شرکت مخابرات ایران، شرکت سهامی تلفن، شرکت سهامی تلگراف و اداره مخابرات بودند. اما در سال ۸۸ بدستور مستقیم خامنه ای و با ادعای اجرای اصل ۴۴ قانون اساسی شرکت مخابرات ایران به بخش خصوصی واگذار شد. که البته همچون بیشتر خصوصی سازی ها در جمهوری اسلامی این شرکت نیز به سپاه پاسداران و ستاد اجرائی فرمان امام تعلق گرفت که زیر نظر مستقیم بیت رهبری قرار داشت. البته در ظاهر شرکت مخابرات به کنسرسیوم توسعه اعتماد مبین سپرده شد. این کنسرسیوم، در برگیرنده سه شرکت سرمایه گذاری شهریار مهستان، توسعه اعتماد، و همچنین شرکت گسترش الکترونیک مبین می باشد که در واقعیت شهریار مهستان از زیر مجموعه های سپاه پاسداران بوده و شرکت گسترش الکترونیک مبین نیز از شرکتهای زیر مجموعه ستاد اجرایی فرمان امام می باشد.

با اینکه در سال ۸۹ این غارتگری با اعتراضاتی در مجلس مواجه شد و هیئت تحقیق و تفحص مجلس آن را ناقض سیاستهای اصل ۴۴ قانون اساسی خواند اما به اصطلاح خصوص سازی پیش رفت و در سال ۹۵ در حالیکه سپاه پاسداران موفق شده بود تمام رقبای خود را از میدان بدر کند و دیگر رقیبی در مقابل نداشت، در بزرگترین معامله تاریخ بورس، هشتاد درصد شرکت مخابرات در ایران به سپاه پاسداران تعلق گرفت.

با این توضیح حالا باید دید که بازنشستگان شرکت مخابرات چه میگویند و چه میخواهند؟ برای درک این امر بهتر است به گفته های خود بازنشستگان این شرکت رجوع کنیم. در رابطه با این شرکت حسین شفاعتی فعال و بازنشسته مخابرات میگوید در سال ۸۵ هیئت وزیران مصوبه ای را به تصویب رساند که مطابق با بند ۶ آن مقرر شد کلیه تعهدات شرکت مخابرات اعم از حقوق و مزایا، بیمه، بازنشستگی و سایر تعهدات کماکان محفوظ و در تعهد شرکت باقی بماند. بر این اساس هیئت مدیره وقت شرکت مخابرات ایران در مرداد سال ۸۹ آئین نامه ای تصویب و به تایید اداره کار رساند که مطابق

این آئین نامه تداوم پرداخت تمامی مزایای رفاهی، استخدامی و همه موارد مربوط به شاغلین و بازنشستگان در آن مورد تاکید قرار گرفته بود.

در عمل هم مدتی این آئین نامه بصورت ناقص اجرا شد. اما مخابرات در پرداخت خواروبار ماهیانه، امکانات رفاهی، پاداش روز کارگر و اعیاد و... به بازنشستگان کوتاهی میکرد تا اینکه در سال ۹۴ با بالا رفتن آگاهی نسبت به آئین نامه شکایات بسیاری به ادارات کار شد و با محکومیت شرکت تا آخر سال ۹۵ شرکت مخابرات ایران به لحاظ تعداد شکایات در رتبه اول شرکتها و سازمانهای تحت پوشش قانون کار قرار گرفت. اجرای آئین نامه و شکایت به محاکم ادارات کار همچنان ادامه داشت و کار به دیوان عدالت اداری نیز رسید. این فعال بازنشسته همچنین می گوید که در سال ۹۹ بار دیگر مدیریت مخابرات تغییر کرد اما تا سال ۱۴۰۰ هم این وعده وعیدها ادامه پیدا کرد.

به این ترتیب زوشن می شود که بر اساس مصوبات دولت و تعهدات شرکت قرار بر این بوده که وقتی این شرکت به اصطلاح خصوصی میشود تمام مزایا و حقوقی که قبل از خصوصی شدن به بازنشستگان و کارکنان تعلق می گرفته پرداخت شود. اما سپاه به عنوان مالک اصلی این شرکت با وعده و وعیدهای تو خالی از پرداخت حق و حقوق کارگران و بازنشستگان سرباز میزند. بی دلیل نیست که شعارهای بازنشستگان مخابرات که از توان پرداخت مایحتاج خود بازمانده اند بیشتر بر علیه شرکتهای زیر مجموعه سپاه پاسداران دزد و غارتگر، قاتل جوانان مبارز و آزادیخواه، بازوی مسلح رژیم نوکر و سرسپرده امپریالیسم می باشد.

بر اساس گفته های بازنشسته مخابرات این رویه ادامه داشت تا اینکه هیئت مدیره جدید در بهمن ۱۴۰۰ پرداختی خواروبار و رفاهیات را بصورت کامل حذف کرد با این ادعای پوچ که توان مالی نداریم و نمی توانیم پرداخت کنیم. این بازنشسته مخابرات اضافه میکند متأسفانه دست بازنشسته به جایی بند نیست شرکت مخابرات از طرق مختلف کسب درآمد میکند اما همواره به این بهانه که درآمزش پایین است از حقوق کارگران و بازنشستگان کسر میکند. و این درحالی است که شرکت مخابرات ایران دارای ۲۵ میلیون مشترک تلفن ثابت و ۳۱ میلیون مشترک تلفن همراه می باشد. این بنیاد یکی از ثروتمندترین بنیادهای کشور است که باد آورده بدست سپاه دزد و ادمکش افتاده است.

وقتی مطالب اظهار شده توسط این فعال و دیگر بازنشستگان مخابرات را میخوانیم مبینم نزدیک به بیست سال است که فقط با وعده و وعید و امروز به فردا کردن و کمک های بسیار ضعیف قطره چکانی، درآمدهای سرشار این شرکت را سپاه غارتگر به جیب خود و دیگر غارتگران در ستاد اجرایی فرمان امام که در بیت خامنه ای مستقر هستند سرازیر کرده و بدون توجه به وضعیت دشوار و فاجعه بار زندگی بازنشستگانی که به نان شب محتاج هستند و بسیاری از آنها به بیماریهای مختلف مبتلا هستند و برای خرید داروهایشان پولی در اختیار ندارند و به همین دلیل هم برخی از آنها جان باخته اند از پرداخت حق و حقوق آنها خود داری می کند. در حالیکه چپاولگران این شرکت خود و خانواده هایشان در بهترین شرائط روزگار میگذرانند چه در کشور باشند و چه در خارج از ایران. و انگل زادهایشان هم در گرانترین نقاط دنیا با سرمایه ای که به قیمت گرسنگی و بی دوابی و مرگ بازنشستگان و دیگر ستمدیدگان بدست آورده اند زندگی خوش و انگلی برای خود شکل داده اند.

در فضای مبارزاتی و اعتراضی کشور نه تنها بازنشستگان مخابرات که تمامی بازنشستگان کشوری و حتی شاغلین همه روزه برای اعتراض به وضعیت معیشتی خود در خیابانها دست به اعتراض میزنند امری که بخشی از مبارزات مردم ما علیه سفاکان حاکم می باشد. مبارزاتی که به رغم سرکوبگری های نیروی سرکوب دیکتاتوری حاکم ادامه داشته و فضای اعتراضی در جامعه را زنده نگهداشته و زمینه ساز خیزش های بزرگ بعدی می باشد. واقعیتی که خواب از چشم سردمداران جمهوری اسلامی ربوده است.

در خاتمه مایلیم تاکید کنم که تجربه ۴۶ سال سرکوب و بگیر و بند و دار و درفش رژیم به روشنی نشان داده که تا جمهوری اسلامی بر سر کار است امکان رهایی از شرایط فلاکتناز حاکم بر کشور وجود ندارد. این رژیم سرکوبگر و ضد خلقی که با برنامه های مشخص شده در گوادلوپ توسط امپریالیستها به سر کار آورده شده است هدفهای خاص جهانی و منطقه ای که در جهت اهداف سرمایه داری غارتگر جهانی و امپریالیستهاست را دنبال میکند.

بخش اعظم درآمدهای کشور در جهت اهداف منطقه ایی رژیم که در راستای خواسته های سرمایه داری و امپریالیستها میباشد هزینه میشود. برای نمونه برای تقویت نیروهای نیابتی جمهوری اسلامی در کشورهای مختلف، برای ادامه تنش ها و جنگ افروزیهایی که سوده های مستقیم و غیر مستقیم آن به جیب کمپانیهای غارتگر و جنگ افروز می رود. به واقع اجرای وظایفی که در تقسیم کار جهانی از سوی امپریالیستها به عهده رژیم مزدور جمهوری اسلامی و نوکر بیگانگان گذاشته شده دیگر بودجه ای برای اختصاص دادن به عمران و آبادی کشور، تقویت صندوق غارت شده بازنشستگان باقی نمیماند. تازه اگر هم پس از انجام این خوش خدمتی های رژیم به اربابانش وجهی باقی بماند آنهم به حسابهای شخصی دزدان و همدستان مدیران نالایق و غیر مسئول می رود و بودجه ای برای نیازمندان جامعه باقی نمیماند. به همین دلیل هم رژیم کارگر ستیز جمهوری اسلامی نه تنها نمیخواهد بلکه نمیتواند به حل معضلات و بحرانهای موجود که در نتیجه به اجرا گذاشتن سیاست های صندوق بین المللی پول و بانک جهانی و در جهت منافع سرمایه داران وابسته و غارتگران ایران شکل گرفته بپردازد. به همین دلیل هم باید نابودی این رژیم ددمنش آماج مبارزات توده های ستمدیده ما قرار گیرد. تنها در شرایط نابودی جمهوری اسلامی است که امکان فائق آمدن بر فقر و فلاکت کنونی به وجود می آید.

فیروزه

سوم بهمن ۱۴۰۳